

На думку В.В. Чумака, здійснюючи вплив на формування суспільних відносин, держава забезпечує їх державне регулювання, яке в юридичній літературі розуміють як здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, закріплення, охорони й розвитку, а також на поведінку і свідомість учасників цих відносин шляхом нормативного закріплення їх прав і обов'язків, встановлення певних дозволів та заборон, затвердження певних правових актів тощо [3].

У науковій літературі (С. Тимченко, Н. Камінська) поряд з цими поняттями, широко використовується і «правове регулювання». У найбільш загальному вигляді під правовим регулюванням учені розуміють здійснюваний за допомогою правових норм та інших юридичних засобів вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, розвитку та захисту [4; 5].

Підсумовуючи дане дослідження, слід наголосити на недосконалоості правового статусу державних кордонів України, необхідності пошуку ефективних шляхів його вирішення. Першочерговим при цьому є внесення змін і доповнень до Закону України «Про державний кордон України» 1991 року, інших правових актів, активізація міжнародного правотворчого та право реалізаційного процесу з даних питань.

Доцільним є вдосконалення понятійно-категоріального апарату теорії державного кордону, прийняття наукового обґрунтованих концепцій гармонізації національного законодавства України з існуючими європейськими стандартами стосовно статусу державних кордонів, її реалізації на практиці. Це особливо актуальні завдання в умовах євроінтеграційних процесів України, наближення її законодавства до положень Шенгенських угод в рамках Європейського Союзу, спрощення візових, митних та інших процедур.

Список використаних джерел:

1. Цимбалістий Т. О. Державний кордон України: конституційно-правовий статус: Навч. посіб. / Т. О. Цимбалістий; Нац. акад. прикордон. військ України ім. Б.Хмельницького. – Хмельн., 2000. – 203 с.
2. Скуратов Ю. И. Государственная граница России: формирование правовой основы // Государство и право. – 1993. – № 10. – С. 17.
3. Чумак В. В. Державний кордон як об'єкт адміністративно-правового регулювання / [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pravoznavec.com.ua/period/article/1981/%C2>
4. Актуальні проблеми теорії держави та права. Частина 1. Актуальні проблеми теорії держави: Навчальний посібник / С.М.Тимченко, С.К.Бостан, С.М.Легуша, Н.М.Пархоменко, Т.О.Пікуля, Н.В.Пронюк. – К., 2008. – 288 с.
5. Пронюк Н.В. Сучасне міжнародне право : навч. посіб. – Вид. друге, доповнене і перероблене. – К.: КНТ, 2010. – 280 с.

Європейська інтеграція України та права реформа

Власенко К.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри Глушко А.П.

Конституція України проголошує Україну суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою, в якій права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження та забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Тому реалізуючи євроінтеграційні прагнення народу України, що

були підтвержені масовим мирним протестом, який розпочався у листопаді 2013 року у відповідь на відмову від підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом на Вільнюському саміті Східного Партнерства, 21 березня 2014 року, між Україною та Європейським Союзом була підписана політична частина угоди асоціації, а економічна частина угоди – 27 червня 2014 року, чим і було задоволено національні інтереси суспільства.

Обраний шлях політичного та правового розвитку держави передбачає насамперед глибоке та комплексне розуміння усіма суб'єктами влади процесу європейської інтеграції з метою забезпечення її ефективної реалізації. Зазначене також потребує здійснення: системного аналізу європейської інтеграції як комплексного процесу, альтернативних моделей цього процесу; комплексного моніторингу та стратегічного аналізу системних змін, що відбуваються в Європейському Союзі, динаміки цих змін та прогнозування на їхній підставі перспектив розвитку; системного аналізу потенційного впливу спільних заходів на економіку та інші сфери суспільного життя України; системного моніторингу та комплексного аналізу виконання двосторонніх угод між Україною та Європейським Союзом; заходів щодо розробки подальшої стратегії європейської інтеграції України.

Євроінтеграційний досвід зарубіжних країн свідчить про необхідність проведення певних реформ, особливо правової реформи, де пріоритетом є створення та гарантування існування громадянського суспільства як вищої форми демократії. Роль громадянського суспільства в процесах європейської інтеграції та взаємодії з його політичними, економічними, соціальними інститутами є важливим чинником існування правової держави. Така реформа має здійснюватися у напрямках: утвердження принципу верховенства права; модернізації законодавства та забезпечення принципу законності; забезпечення незалежності, ефективності, доступності та прозорості судової системи; визнання та гарантування стабільної діяльності місцевого самоврядування; розвитку демократичного й ефективного виборчого законодавства; визначення справедливих соціальних стандартів.

У даному напрямку Міністерство юстиції України, як уповноважений центральний орган виконавчої влади у сфері адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу [2], за участі представників державних органів влади, громадськості та міжнародних експертів продовжує роботу над опрацюванням проекту Національної стратегії у сфері прав людини. Ця стратегія спрямована на вдосконалення правових та організаційних засад у сфері прав людини, створення дієвого механізму всебічного забезпечення в Україні прав і свобод людини і громадянина.

Предбачається, що стратегічними напрямами цього документу стануть: забезпечення права на життя; протидія катуванню чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню; забезпечення права на свободу та особисту недоторканість; забезпечення права на справедливий суд та реформування судової системи; реформа кримінальної юстиції та органів правопорядку; забезпечення свободи вираження поглядів та доступу до інформації; забезпечення прав шукачів притулку, біженців, осіб без громадянства та мігрантів; забезпечення прав учасників антитерористичної операції; захист прав внутрішньо переміщених осіб; вжиття усіх необхідних заходів для захисту прав осіб, що проживають на тимчасово окупованій території; забезпечення прав осіб, що проживають на

територіях, тимчасово не підконтрольних Україні, та територіях, що межують з ними; роль громадянського суспільства у процесі прийняття рішень.

Загалом, на нашу думку, правова реформа носить системний характер, тобто має впорядковану множину взаємопов'язаних елементів. Усі ці елементи згруповані в єдиний складний комплекс у публічно-правовій сфері задля можливості реального функціонування та реалізації громадянським суспільством та суспільством в цілому свої законних прав та інтересів. Правова реформа, в першу чергу, включає судову, адміністративну, муніципальну реформи. Елементом даної множини слід виділити підвид правової реформи, тобто підсистему – реформування (систематизація) законодавства з урахуванням європейських стандартів. Тут доцільно зазначити, що згідно зі статтею 51 Угоди про партнерство та співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами (Європейський Союзом) та їх державами-членами Україна взяла на себе зобов'язання вживати заходів для поступового приведення національного законодавства у відповідність до законодавства Європейського Союзу [2].

Таким чином, результатами, які очікуються від проведення правової реформи в державі, є: прозорість державного управління та примусу, підзвітність органів державної влади та органів місцевого самоврядування громадськості, недопущення корупції в органах влади та місцевого самоврядування, створення професійної державної служби, справедливий та неупереджений судовий захист прав людини та громадянина, невідворотність покарання суб'єктів правопорушення.

Список використаних джерел:

1. Указ Президента України від 18.04.2014 «Про питання організації виконання Закону України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» [Електронний ресурс]: – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами від 16.09.2014 [Електронний ресурс]: – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

Інформаційні права і свободи людини і громадянина та їх судовий захист

Влащенко С.С., аспірант Київського університету туризму, економіки і права

Теоретичне підґрунтя дослідження становлять праці українських вчених: І.В. Арістової, А.М. Гуза, В.О. Горобцова, М.С. Демкової, О.С. Денісової, Є.Ю. Захарова, В.П. Колісника, Б.А. Кормича, Т.А. Костецької, Л.В. Кузенко, Н.В. Кушакової, А.І. Марушака, О.В. Нестеренко, В.О. Сergyгіна, Т.М. Слінько, Ю.М. Тодики, І.С. Чижя, С.А. Чукут.

Правове регулювання засобів масової інформації в демократичних країнах здійснюється на основі законів, що гарантують, з одного боку, свободу засобів інформації, з іншого – право людини на свободу отримання інформації, свободу висловлювань і самовираження, плюралізм думок у суспільстві. Разом з тим, доступ до урядової інформації в країнах Західної Європи є різним. Так, у Великій Британії немає закону про свободу інформації. У Франції закон надає право доступу до державних документів кожному. Рішення державного органу про відмову в наданні інформації може бути оскаржене в суді. У Німеччині закони містять положення про